

A Espanya, on la justícia esdevé injustícia ...

written by Axel Schönberger | 2 de gener de 2019

A Espanya, on la justícia esdevé injustícia, als catalans (i als bascs) se'ls priva dels drets humans que garanteixen els Pactes Internacionals sobre Drets Civils i Polítics (Pacte Civil de les Nacions Unides) i sobre Drets Econòmics, Socials i Culturals (Pacte Social de les Nacions Unides) i dels que garanteix la Convenció Europea de Drets Humans, malgrat que l'Estat post-democràtic espanyol estaria obligat a aplicar els dos Pactes de les Nacions Unides com a dret vinculant en el seu ordenament jurídic. Però a Espanya els rellotges no van a la mateixa hora que als altres llocs. Com demostra palesament la crisi catalana, Espanya ni és un estat de dret funcional ni una veritable democràcia, sinó un estat altament corrupte, marcat pel seu passat franquista que segueix viu, i amb una justícia una part de la qual s'ha desbocat, i vulnera el Dret penal i el Dret constitucional espanyols, el Dret vinculant internacional i el Procediment penal espanyol; una justícia que ja ha demostrat el seu caràcter veritable molt abans que comencin, ben aviat, els processos polititzats i sensacionalistes contra els polítics catalans empresonats i privats de drets humans essencials, polítics que havien estat elegits democràticament i constitucional, i malgrat això van ser destituïts dictatorialment.

Però els processos contra prominents polítics i dirigents representants de la societat civil catalana només són la punta de l'iceberg. La fiscalia i la justícia espanyoles actuen contra una xifra d'acusats de més de quatre dígitos i d'una manera que observadors neutrals i experts de països civilitzats només poden qualificar d'injustificada, fora de tota mesura i directament «bàrbara». Un país la justícia del qual actua com ho fa l'espanyola actualment està a punt de posar-se fora de la comunitat dels estats civilitzats i

organitzats com a estats de dret. Qui calla mentre veu com l'Estat espanyol, encara existent, discrimina i persegueix catalans (i també bascos), està en mala situació per defensar els drets humans, l'Estat de Dret i la democràcia, per contra, mostra una secreta simpatia per règims autoritaris i dictadures. Qui calla aprova!

Una de les poques periodistes alemanyes que no calla, sinó que, d'acord amb el Codi de Premsa alemany, investiga correctament i informa objectivament sobre Catalunya i Espanya és Krystyna Schreiber. Sigui'ns permès de referir-nos a un dels seus articles que val la pena de llegir:

Krystyna Schreiber (1): «Perseguida per terrorista: Tamara Carrasco treballa per una Catalunya independent, va ser detinguda i des de fa mesos pateix arrest domiciliari»

<https://www.jungewelt.de/artikel/346066.katalonien-als-terroristin-verfolgt.html>

I Europa? Europa s'ho mira i calla!

Comentari de l'advocat Rainer Lang a l'article original alemany:

«En primer lloc moltes gràcies, Sr. Prof. Dr. Schönberger, per haver posat un exemple positiu d'un mitjà alemany i d'una periodista a Alemanya. Aquest ús de la violència recorda la revolució alemanya del 1918 que també va transcórrer pacíficament, fins que la unió de la majoria socialdemòcrata amb els militars va portar la violència, perquè els militars en van fer ús. Els rebels alemanys de llavors ja volien, entre altres coses, una democràcia directa (vegis el triple article sobre la revolució de novembre del 1918 a «www.nachdenkseiten.de»). La similitud de les dues revolucions (l'alemanya del 1918, la catalana del 2017) és que totes dues volien deslliurar-se del jou de massa imposició forastera i

volien seguir el camí de l'autodeterminació. La reacció semblant és també la violència emprada per un altre poble que l'usa per als seus fins.

La Comissió Europea, ja immediatament després de la decisió d'obrir judici, hauria hagut d'iniciar un procés per vulneració de pacte, perquè la interpretació amplificadora i expansiva del concepte de violència que s'està fent –i sense violència no pot haver-hi el delictes de rebel·lió de l'article 472 del Codi Penal espanyol– és incompatible amb l'article 7 de la CEDH (Convenció Europea de Drets Humans). La conseqüència és que algunes persones són penades per una activitat, per bé que aquesta activitat no és punible, o sigui que és una vulneració del principi *nulla poena sine lege* (sense llei, cap càstig). Sense una ampliació d'aquest concepte de violència, el Tribunal Suprem no hauria pogut permetre l'acusació per rebel·lió contra els dirigents polítics catalans, cosa que va fer a finals d'octubre del 2018. Cadascú de nosaltres pot elevar una queixa a la Comissió Europea, perquè aquesta iniciï un procés de consideració d'una vulneració dels pactes europeus per part d'Espanya (https://ec.europa.eu/info/law/law-making-process/applying-eu-law/infringement-procedure_es). La Comissió ja s'ha pronunciat anteriorment sobre el cas de la vulneració per part dels tribunals d'un país membre, dient que en aquest cas es pot obrir un expedient si, en contra del que preveu l'article 267 del Tractat de Funcionament de la Unió Europea, «és a causa de manifesta ignorància o d'actitud conscient».

Si un tribunal superior d'un estat membre no presenta al Tribunal Suprem Europeu una demanda d'aclariment, això constitueix un cas típic de vulneració dels pactes per part d'un tribunal nacional. L'aclariment del concepte de violència és, però, d'importància per a tots els estats membres, segons l'article 7 de la CEDH, i per això el Tribunal Suprem espanyol hauria d'haver aclarit abans aquesta qüestió.»

**

Publicació original en alemany:
<https://www.change.org/p/12429466/u/23802724>

Traducció catalana: Pere Grau i Rovira (Hamburg)

(1) Nota de la Redacció: també poden consultar les col·laboracions de Krystyna Schreiber a l'Unilateral en [aquest vincle](#)